

Sygn. akt V KKN 628/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 23 stycznia 2001 r.

Sąd Najwyższy - Izba Karna w Warszawie

na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN – Piotr Hofmański

Sędziowie: SN – Henryk Gradzik (spraw.)

SN – Józef Musioł

przy udziale Prokuratora Prokuratury Krajowej – Waldemara Smardzewskiego
i Katarzyny Ratajczak – jako protokolanta

w sprawie **P. G.**

oskarżonego z art. 145 § 1 i 4 dkk – z urzędu w przedmiocie rozstrzygnięcia o
dopuszczalności wniesienia kasacji

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w P.

z dnia 23 czerwca 1998 r., sygn. akt IV Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 1 kwietnia 1998 r., sygn. V K [...]

po wysłuchaniu wniosku Prokuratora

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 2. obciążyć oskarżonego P. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 1998 r. sygn. V K [...] Sąd Rejonowy w P. skazał P. G. za przestępstwo z art. 145 § 1 i 4 dkk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na 4 lata oraz na karę grzywny w kwocie 2000 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł tylko prokurator. Zarzucił rażąco niewspółmierność kary. Wniósł o zmianę wyroku przez podwyższenie wymiaru kary pozbawienia wolności i grzywny oraz orzeczenie kary dodatkowej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na 2 lata.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Wojewódzki w P. wyrokiem z dnia 23 czerwca 1998 r. sygn. IV Ka [...] zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że orzekł wobec oskarżonego karę dodatkową zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na 2 lata.

Prawomocny wyrok Sądu Wojewódzkiego zaskarżył kasacją obrońca P. G.. Zarzucił temu orzeczeniu:

1. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 145 § 4 dkk, poprzez przyjęcie, że oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia, podczas gdy zatrzymanie pojazdu po potrąceniu pieszej, opieka nad pokrzywdzoną do czasu przyjazdu pogotowia i dobrowolne pozostawienie swoich danych, nie potwierdzają takiej kwalifikacji prawnej, a nadto – przez umieszczenie w opisie czynu nieistniejącego w dyspozycji art. 145 § 4 znamienia „odjechał z miejsca zdarzenia”, zamiast „zbiegł z miejsca zdarzenia”,
2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 152, 303 § 1 i 313 dkpk, polegające na nieprzeprowadzeniu dowodów, których potrzeba wynikała z okoliczności sprawy – ustalenia i przesłuchania kierowcy i

sanitariusza karetki pogotowia, która przybyła na miejsce zdarzenia, przy czym te dowody miały istotne znaczenie dla ustalenia, czy oskarżony w istocie dopuścił się występku z art. 145 § 4 dkk.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W sytuacji, gdy oskarżony nie zaskarżył wyroku sądu pierwszej instancji, należało rozważyć czy zachował on uprawnienie do wniesienia kasacji od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. W myśl art. 520 § 2 kpk, strona, która nie zaskarżyła orzeczenia sądu pierwszej instancji, nie może wnieść kasacji od orzeczenia sądu odwoławczego, jeżeli orzeczenie sądu pierwszej instancji utrzymano w mocy lub zmieniono na jej korzyść.

W kontekście przytoczonego uregulowania istotne znaczenie ma to, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego o uznaniu P. G. za winnego popełnienia występku z art. 145 § 1 i 4 dkk, nie kwestionowane przez oskarżonego po wydaniu wyroku tej treści, nie zostało zmienione przez Sąd Wojewódzki po rozpoznaniu apelacji prokuratora. W tym bowiem zakresie wyrok utrzymano w mocy (pkt 2 wyroku Sądu Wojewódzkiego – k. 67). Należy zatem przyjąć, że oskarżony mógł wnieść kasację wyłącznie od tej części orzeczenia sądu odwoławczego, która zawiera rozstrzygnięcie o zmianie wyroku sądu pierwszej instancji na jego niekorzyść, a więc od rozstrzygnięcia o karze (por. wyrok SN z dnia 25 lipca 1996 r., V KKN 61/96, OSNKW 1996, z. 9-10, poz. 68).

W powstałym po wydaniu wyroku przez sąd odwoławczy układzie procesowym oskarżony nie mógł już wnieść kasacji od orzeczenia w przedmiocie rozstrzygnięcia o winie, gdyż naruszało to zakaz wyrażony w art. 520 § 2 kpk. Sformułowane w kasacji zarzuty odnoszą się ewidentnie do wyroku sądu pierwszej instancji. Rezygnując wcześniej z wniesienia apelacji,

której następstwem byłoby skontrolowanie rozstrzygnięcia o winie przez sąd odwoławczy, oskarżony utracił uprawnienie do wniesienia w tym zakresie nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Zważywszy nadto, że w kasacji nie wskazano na uchybienia wymienione w art. 439 kpk, Sąd Najwyższy uznał, że jej wniesienie ze względu na zakres zaskarżenia naruszający zakaz z art. 520 § 2 kpk, było niedopuszczalne z mocy ustawy (art. 429 § 1 w zw. z art. 518 kpk). Z powyższych powodów, zgodnie z art. 531 § 1 kpk, orzec należało, jak na wstępie.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 637 § 1 w zw. z art. 518 kpk.

aw

f/es